

L'esperança entre les pedres

Sempre havia dit que després del meu matrimoni no voldria iniciar més relacions. Després de la seva mort, vaig caure en una forta depressió. Tot allò que més m'agradava —la música, els llibres, la pintura— no em treia del forat en què havia arribat.

Va ser un amic meu qui em va proposar crear un perfil en una coneguda aplicació per conèixer gent. Era inimaginable que jo estigués fent això... però ja havia vist a la meua vida que allò menys pensat pot acabar passant. I així va ser.

El problema va ser trobar el nom d'àlies. No se m'acudia res; a més, no podia revelar massa informació sobre mi. Finalment, em vaig decidir pel nom del meu escriptor preferit: Zweig 22 (pel dia del meu naixement). Intuïa que aquest nom funcionaria com un filtre per seleccionar persones lectores i amb certa cultura literària. No em vaig equivocar: a les persones amb qui connectava ni tan sols se'ls acudia preguntar què significava aquell àlies.

Fins que un dia vaig rebre un missatge que deia: “A mi també m'agrada molt; de fet, n'he llegit gairebé tota l'obra”. Aquell missatge va ser un raig d'esperança per diversos motius. Va començar a néixer en mi una certa llum en una vida que, fins aleshores, era ben fosca.

Després d'uns quants intercanvis, vam quedar per trobar-nos. La cita era a la Llar del Llibre del Passeig de Gràcia. Justament hi havia una conferència sobre Stefan Zweig i, paradoxalment, sobre el seu suïcidi. Quan la vaig veure, vaig saber que era ella. Era una intuïció clara i immediata. Em vaig acostar i li vaig dir directament el seu nom: —Hortènsia.

Ella va somriure, i aquell somriure va il·luminar tot el meu ésser.

Després de la conferència vam anar a un bar musical on oferien begudes exòtiques i música caribenya, especialment bachates, i finalment una selecció de tangos de Piazzolla, interpretats per un reconegut bandoneonista. Encara em pregunto com vam

Susanna Allende
Professor **Ramon Bartrina**
Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

anar a parar allà després d'una temàtica tan profunda com el suïcidi... potser per les ganes de viure.

—Què t'ha semblat la conferència, Hortènsia?

—L'he trobada molt interessant, però alhora trista.

—Ell creia que no hi havia cap esperança per a la humanitat, davant l'expansió imparable del nazisme. Pensava que ho acabaria aclaparant tot —vaig argumentar.

L'Hortènsia, pensativa, va afegir:

—Em va colpir la seva nota de suïcidi quan escriu: “Perdoneu-me que m'avanci a vosaltres en marxar. Ja ens veurem més endavant”.

La vaig escoltar amb un somriure lleugerament sarcàstic (feia poc temps que jo mateix havia intentat el mateix) i vaig dir:

—Entenc i sento molt de prop aquest sentiment.

—Tens un matís trist a la mirada, Josep...

—Aquesta música argentina, amb el bandoneó de fons, i les lletres nostàlgiques em fan sentir així —vaig mentir.

Les tonalitats de les melodies són gairebé sempre en menor; poc sovint se sent un tango en major. Ella va mencionar, per cert, alguns exemples en què les primeres parts eren en tonalitat major... Em podia imaginar, feia poc temps, mentre escoltava les seves explicacions tan interessants i enriquidores, assegut al costat d'una dona tan encantadora gràcies a una aplicació de cites? La meva mare diria: «El sol surt per a tothom», o encara millor: «El que no passa en un any, passa en un instant». I, mentre sonava el tango *Por una cabeza*, vaig cometre la bogeria de besar-la. Em sentia bé. I no desitjava avançar-me a marxar com va fer Zweig.

La Cala dels Mons (de tots...?)

Després de l'enamorament, més romàntic que passional, en Josep es va sorprendre del seu propi estat d'ànim: ja no se sentia tan deprimat ni tan trist per la ruptura amb l'Hortènsia. Més aviat, va saber aprofitar aquella experiència per tornar a viure i per adonar-se que hi ha esperança, que la vida flueix en totes direccions. Per recomanació del seu terapeuta, es va apuntar a una estada de descans de pocs dies en el reconegut càmping de la Cala dels Mons. Ho feia, en primer lloc, per desconnectar i recuperar energia, i, en secret, per un segon motiu: superar la seva fòbia a nedar en una piscina. Des d'un ensurt en una bassa quan era petit, sempre s'hi havia mostrat molt reticent. Ara creia que era un bon moment d'inflexió: amb calma, amb poca gent... Estava llegint un llibre quan, de sobte, va sentir una conversa entre dos homes: —A mi em va tocar la loteria, però no em va servir de res. Vaig fer una mala gestió financera.

—Per a mi, la sort va ser adonar-me que la meva feina a la funerària no m'aportava cap enriquiment vital. Vaig canviar a una feina diametralment oposada —va dir l'altre—. Mira si ho he posat en pràctica que ja mai porto roba fosca; sempre porto mitjons de colors, ben virolats... em vaig cansar del negre. En Josep va pensar que aquelles petites converses eren balsàmiques. Cadascun de nosaltres tenia una història per explicar, i existien les segones oportunitats. De sobte, algú es va apropar i li va preguntar:

—Està ocupada la teva gandula?

Era una noia de cabells rinxolats, mirada intensa i ulls verds. En Josep es va quedar enbadalit. Per trencar el silenci, ell li va preguntar, tot i haver-se fixat que llegia un llibre de botànica:

—T'agraden les plantes?

—Sí, de fet és la meva passió i la meva vocació. Em dic Sofia. I tu?

—Josep, encantat!

Susanna Allende
Professor **Ramon Bartrina**
Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

Es va fer un altre moment de silenci. De fons, només se sentia l'aigua d'una nena jugant a la piscina. Feia estona que estava sola, com si no tingués ningú al voltant. —Coneixes aquesta zona? És interessant des del punt de vista botànic? —va preguntar ell.

—Té un ecosistema força particular, però des de la construcció del càmping el seu hàbitat ha canviat molt, sobretot per als animals. Gairebé no se'n veuen per aquí. Diuen que fins i tot s'hi havien vist ossos!

—De debò? —es va sorprendre en Josep.

—Sí, però ara seria tota una casualitat, o llei de Murphy, que n'aparegués un aquí —va dir la Sofia rient.

En aquell moment, la nena de la piscina va començar a cridar:

—Alguna cosa està passant allà dalt!

La gent del turó corria en direcció contrària. Tothom es va aixecar per veure què passava i, d'una manera gairebé surrealista, van veure com un os de grans dimensions baixava cap a la piscina. La gent va córrer, cridant, i es van amagar darrere de cadires, sota les gandules o embolcallats amb les tovalloles fins al cap. Un silenci absolut es va apoderar del lloc. Ningú deia res. Només els ulls seguien els moviments de l'os. Amb una calma impertorbable, l'animal es va ficar a la piscina. Es movia lentament, girant-se de panxa i d'esquena. Després va beure les begudes dolces i alcohòliques que hi havia damunt les taules. Devia ser tanta la barreja que va ingerir que, al cap d'una estona, es va ajeure a la gespa i, sorprenentment, es va adormir. Els clients, amb molta cura i sense fer soroll, es van anar aixecant i es van dirigir cap al hall del càmping. —Què li faran, a l'os? —va preguntar la nena.

Ningú no sabia què respondre.

Poc després, les sirenes dels Mossos d'Esquadra van trencar aquell moment gairebé màgic: la imatge d'un os banyat, relaxat, embriagat i adormit sobre la gespa. El soroll

Susanna Allende
Professor Ramon Bartrina
Del blanc al relat II – Palafrugell – abril 26

el va despertar. Desorientat, amb poca coordinació, es va allunyar i es va endinsar de nou al bosc.

—Pobres animals... envaïm el seu espai. Per a ells ha de ser un malson amagar-se i protegir-se de nosaltres —va dir la nena.

Quan els Mossos van arribar, l'os ja no hi era.

—De ben segur que el trobaran. I el mataran, o el tancaran en un zoo o en un circ —va sentenciar ella.

Un silenci profund es va estendre entre tots. No hi havia resposta —o, més ben dit, sí que n'hi havia, però és més fàcil ignorar-la. La humanitat es creu la raça “forta”, i els animals —siguin els que siguin— continuaran sotmesos al maltractament i a la mort. Cada client va marxar amb el cap cot, immers en els seus pensaments, alegries, tristeses i pors... pensant que sempre n'hi ha d'altres en pitjor situació. I que, al capdavall, no queda més remei que continuar.